

Zpověď zkušeného kriminálního: Takhle vás vykradou!

Miroslav Mikula strávil ve vězení osm let. Nedělnímu Aha! práskl všechny zlodějské praktiky. Čtenář tak aspoň částečně ví, jak se chránit před vloupáním. Foto: **Václav NEKVAPIL**

[diskuse](#) 19.02.2012 12:00

Máte značkové oblečení? Mají vaše děti drahý mobil? Bydlíte v přízemí? Tak možná právě vás si právě teď tipuje partička zlodějů. Nedělnímu Aha! se podařilo získat exkluzivní zpověď Miroslava Mikuly (30), bývalého kriminálního, který si odseděl 8 let v jednom z nejtěžších žalářů u nás.

Jak sám přiznává, za mřížemi se dozvěděl o zlodějích tolik informací, že by to vydalo na samostatnou knihu. Protože se ale sám rozhodl po odsezení trestu nevrátit na scestí, promluvil, aby pomohl lidem nahlédnout pod roušku zlodějských praktik.

Co je snazší? Vyloupit, dům nebo byt?

„Dům, rozhodně.“

Proč?

„Lépe se sleduje.“

Jak dlouho trvá takové »vybílání kvartýru«?

„Průměr na byt je kolem deseti minut u dobře nařachaného domu to může zabrat i půl hodiny. Více ale ne. Samotné sledování před tím, než se jde do akce, trvá týden či dva. Sleduje se nenápadně zpovzdálí, například z automobilu, nebo nějakého odlehlého místa pomocí dalekohledu.“

Na co se tipaři zaměřují?

„Především na denní rozvrh jednotlivých členů domácnosti, jaký je jejich životní rytmus a jaký je časový rozvrh obsazenosti objektu. Vypracovává se podrobný plán, lidé většinou své zvyky nemění a žijí v určitém rytmu. Ze sledování se například člověk dozví, že žena veze v sedm ráno děti do školky a pak se vrací až kolem čtvrté odpoledne. Muž opouští dům kolem osmé, vrací se po šesté, v úterý a ve čtvrtek kolem deváté, protože chodí na squash. Babička do domu chodí s dítětem kolem druhé odpolední. V pátek večer rodina jezdí na velký nákup. Ideální doba pro to jít na věc je tedy ve čtvrtek mezi devátou a polednem.“

Jak je tomu u bytů, kde není možné přímo sledovat odchody a příchody jednotlivých lidí?

„Ale je to možné! Stačí zaparkovat v ulici auto a na dveře bytu nasměrovat malou webovou kameru. Ta musí mít barvu omítky a umisťuje se ke stropu, aby vypadala co možná nejméně nápadně. Je velká asi jako krabička od sirek. Dosah takového zařízení je asi sto metrů, což pro přijímač ve voze bohatě stačí. Stačí si jen vzít štafle, opravářský mundúr a předstírat výměnu žárovky na chodbě domu.“

Takže se nepoužívá sušenka pod rohožku, jako to bylo vidět ve filmu Láska z pasáže?

„(hlasitý smích) Tak to jsem se opravdu hodně pobavil. Tuhle fintu nikdo nepoužívá, je to naprostý nesmysl. Bavil jsem se s hodně lidma, ale tohle je úplná blbost, je ale zajímavé, kolik lidí tomu ještě pořád věří.“

A jak se tipují konkrétní lidé, které stojí zato oloupit?

„Stačí opravdu málo, lidé jsou hrozně neopatrní. Stačí si u kterékoliv základní školy prohlédnout děcka, jak si hrají s mobily. Třetíák má mobil za dvacet tisíc, tak co to může být za rodinu? Evidentně ve vatě. Pak už stačí takové dítě jen sledovat a dostat se na rodiče, kde bydlí a nastupuje sledování. Dalším hodně specifickým případem jsou konkrétní tipy od kamarádů, nebo známých. Těm často leží v žaludku, že má člověk něco co se jim líbí, playstation, notebook, nebo něco podobného. Za to, že mu zloději tuhle maličkost přinesou, mu prozradí, kdy dotyčný nebude doma. Nebo dokonce s budoucí obětí vloupání jdou sami na pivo. Pak taky hodně prozrazuje, jak lidé chodí oblékáni, jestli mají drahé hodinky, drahé boty a tak podobně.“

Jaký je konkrétní postup při vykrádání bytu, nebo domu?

„Když se ví místo a čas, nastupují dělníci. To jsou lidé, kteří nesou největší riziko, nejčastěji je to skupina složená z několika lidí. V takovém týmu má každý svůj úkol. Například jeden je specialista na zámky, nosí sebou hlavně akuvrtačku, kterou odmontuje kování, pak se vylomí zámek. Je to rychlejší, než se v tom rejpat šperhákem. Tenhle člověk se jako první zajímá o klíčky od auta, ty jsou nejčastěji na věšáku v předsíni, nebo případě rodinného domu v garáži. Vezme klíčky a odchází, už ho není potřeba, svou práci udělal. Auto v garáži je ale schopný nastartovat i bez klíčků, většinou do několika minut.“

Co dělají ostatní?

„Rozdělí se, každý má na starosti předem určené místnosti. Jeden jde do ložnice, tam v drtivé většině případů najde nějaké šperky. V ložnici bývá také šatní skříň, tam je zajímavé

značkové oblečení, kožené kabáty, kožichy a podobně, to jsou věci, co jsou lehko zpeněžit. Další má na starosti obývací, případně pracovnu. Jako první mizí věci, co jsou snadno odnést, notebooky, foťáky, monitory, porcelánové sošky, obrazy. S těmi je nejméně práce, stačí vyříznout z rámu, srolovat a je hotovo. Víím i o případu, kdy jeden zloděj našel v šuplíku pracovního stolu 750 tisíc. Pokud jde o byt starších lidí, prohlíží se ložní prádlo, tam bývají často ukryté obálky s penězi.“

Jde se vždy hlavními dveřmi?

„Jak kdy, například v paneláku se chodí často přes balkón. Stačí se přehoupnout přes zábradlí, vyndat sklo, otočit klikou a člověk je uvnitř.“

Není při tom vyndávání skla hluk?

„Kdepak, na to se používá sklenářský diamant, kterým se sklo rozřízne do X, pak se přelepí silnou kobercovou lepicí páskou do kříže a zatlačí se. Okno se vmáčkne dovnitř a zůstane přitom slepené v celku, žádný hluk to neudělá. Problém bývá u bezpečnostních skel, která si lidé nyní hojně pořizují.“

Dobře, lupiči už mají lup nashromážděný, co se děje pak?

„Dává se bez ladu a skladu do velkých sportovních tašek, ty se dají snadno hodit na záda a dobře se s nimi manipuluje. Prohlíží se úplně všechno, skříňky, šuplíky, hrníčky ve skříňkách, dokonce i kabáty na věšáku, tam se dají najít peníze. Odnášejí se do připraveného kombíku nebo dodávky. Ta bývá kradená, pokud možno jen několik hodin před loupeží. Pak se jede na předem smlouvené místo k překupníkovi. Ten odebírá celý lup, všechno co je v dodávce. Dva až tři dny po loupeži pak dodává hotové peníze. Ty se ve skupině dělí rovným dílem. Někdy je to víc, někdy je to míň, průměrně to je ale kolem sedmdesáti tisíc na hlavu.“

Bere si z toho provizi?

„Určitě. Také si strhává určité částky za to, když je nějaké zboží poškozené. Například když lupiči vytrhnou ze zdi televizi a ulomí při tom plast. On to musí opravit, anebo prodat se [slevou](#), takže o to je pak ta částka nižší.“

Dává se překupníkovi všechno, nebo jen část lupu?

„Kromě hotových peněz, které se najdou, se mu dává všechno, včetně šperků. Nikdo si netroufne nechat si zlato, prsteny nebo náhrdelník s kameny jen proto, že se mu líbí. Za prvé to není profesionální, za druhé když ho s tím chytí policajti, tak mu to jenom přitíží a můžou ho na tom při výslechu utočit.“

Existují pro lupiče nějaké nepřekonatelné překážky, třeba mít doma psa?

„Pes je problém, ale ne neřešitelný. Slyšel jsem, že každého psa do pěti minut spolehlivě vyradí buřt se žiletkou. Napojení na pult centrální ochrany taky nezaručuje bezpečnost, práce je většinou hotová do několika minut. Tipaři totiž zjišťují i vzdálenost policejní stanice, počet příjezdových cest, dohlednost a tak podobně. Problémem jsou mříže v oknech a pancéřová závora na dveřích. Je to problém spíše z hlediska času na překonání, než na způsobu překonání. Překonat jde zkrátka úplně všechno.“

A co všímaví sousedi?

„Ti pro ostřílené mazáky nepředstavují žádný problém. Když jde partička do akce za bílého dne a třeba do paneláku, vezmou si montérky s nápisem nějaké stěhovací firmy. Slyšel jsem, že takhle zlodějům sousedi podrželi i dveře od výtahu, protože si mysleli, že je stěhují. Víc se ale lidi starají sami o sebe a co se děje těm druhým vbec neřeší.“

Co se pak děje s ukradeným autem?

„Dodávka se prodává na díly, bývá domluvené místo, kam se odveze a rozřeže. V případě velkých akcí na objednávku se pod ní občas zatopí, aby se zahladily stopy. Auta z loupeže se vykupují za 14 až 15 tisíc za oktávku na ruku. Za mercedes je . Lepší jsou ale auta, kterých je nejvíc, VW, Škoda, Seat. Úplně nejvýhodnější je mít garáž, kde se dá auto v klidu rozebrat a pak přes inzeráty prodat jednotlivé díly. Tak se dá na autě vydělat i 40 až 60 tisíc, trvá to ale déle.“

Co když je v autě nějaké zabezpečení?

„Na každý systém existuje protiopatření. Na každý. Páky na volant, hokejky na pedál, to se dá zmáknout zamrazovacím sprejem, který používají sportovní lékaři na obstříky zraněných fotbalistů. Na zamykání řadící páky je takové speciální páčidlo, které se nasazuje přes tunel a utahuje se. Vyvine silný tlak, zámek uvnitř rozdrťí a uvolní, takže pak jde hladce vytáhnout. Jen se poškodí ten středový tunel. Nebo třeba zabudované navigace, to kolikrát lupič udělá víc škody na palubní desce, než kolik je cena té navigace. Starutje se pomocí malého notebooku, který se připojuje přes adaptér k servisní zásuvce auta. Na všechno jsou dneska elektronické přístroje, které se dají sehnat v zahraničí a fungují na několik tipů vozů. Není ochrany, která by šla obejít. Například radiolokace vozů se dá také obejít, slyšel jsem o případu, kdy se s autem najelo do větší dodávky, která byla uvnitř vystlaná tenkými olověnými pláty. S autem se pak odjelo do podobně odstíněného prostoru a tam se rozebralo na součástky.“

Jak vypadá prototyp člověka, který si přímo říká o okradení?

„Mladá rodina s dítětem to není, ty bývají chudé a žijí z ruky do pusy. Stejně tak mladí do třiceti let. Ideálem je samotářský státní zaměstnanec, nebo úřednice kolem čtyřiceti let. Tito lidé mají pravidelný životní rytmus. Žijí sami, ale mají dostatečný příjem na to, aby si dobře vybavili byt nebo dům. Pak také lidé, kteří dávají až příliš okatě najevo, kolik mají peněz a co všechno si můžou dovolit. Prachatí podnikatelé, kteří renovují chatu nebo chalupu a nacpou do toho plazmovou televizi a pak tam půl roku nejsou.“

Jsou nějaké zásady, co zloději nedělají?

„Za žádnou cenu se nesnaží vzbudit pozornost. Chodí oblékaní jako normální lidé, musí být nenápadní a v případě odhalení a útěku se musí umět ztratit v davu. Musí vypadat jako běžní obyčejní lidé. V tom je jejich síla.“

Vážně i nevázně...

Z rozhovoru s bývalým kriminálníkem vyplývá, že oběť nemá skoro žádnou šanci, vždy se najde nějaká cesta, jak vám vlézt do bytu či domu. Tak tady je aspoň pro odlehčení téhle chmurné reality několik humorných zlodějských pověr. Dodržují je ještě dnešní lumpové?

- Před vykradením kasy na ni zloději kladli drobné mince nebo po místnosti rozhazovali mák, aby byl lup co největší.
- Za nešťastný byl u zlodějů považován den, kdy spáchali svůj první zločin.
- Pro štěstí u sebe mívali zloději malý předmět ze své první úspěšné loupeže.
- Černá kočka, která přeběhne cestu, přináší smůlu.
- Rozbité zrcadlo vás připraví na 7 let o štěstí. Zloději si proto dávají na střepy pozor.
- Pokud bílý holub třikrát zavrká, bude lov úspěšný.

Pozor na Facebook!

V jednom britském průzkumu mezi kriminálníky více než 12 % dotazovaných zlodějů odpovědělo, že by pochopitelně využili sociální sítě, jako je Facebook nebo Twitter (kdyby zrovna nebyli ve výkonu trestu), aby si zjistili, kde se jejich vytipovaná oběť právě nachází a jak dlouho bude pryč. Nevytrubujte tedy rozhodně do světa, že jste zrovna strašně spokojeni u moře...

Proto pamatujte

- Na sociální síti ani ve svém okolí nezveřejňujte termín vaší dovolené. Ujistěte se, že se tak chovají i vaše děti.
- Dobu své nepřítomnosti neuvádějte ani na vašem telefonním záznamníku a soukromém emailu.
- Nechlubte se! Buďte opatrní ve zveřejňování informací, že jste si koupili do bytu něco drahého.

Autor: Václav Nekvapil